

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„Koroški Slovenec“,
Wien V., Margaretenplatz 7.

Rokopisi se naj pošljajo na naslov:
Žinkovský Josip, Wien
V., Margaretenplatz 7.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.

Stane četrtletno: K 200.—

Za Jugoslavijo

celoletno: 24 Din.

polletno: 12 „

četrtletno: 6 „

Leto II.

Dunaj, 12. aprila 1922.

Št. 15.

Vesele velikonočne praznike želi
vsem čitateljem in prijateljem lista

uredništvo in upravništvo.

J. M. T.:

Pisma iz Amerike.

II

Gospodarskih težkoč tudi Ameriki ne manjka. Vojna je mnogim prinesla velikanske dobičke. Kdor ima kapital, ga skuša ohraniti. Nehote tlači ta kapital gospodarsko slabše sloje, jih izkorišča na gospodarskem in političnem polju. Delavski sloji si skušajo pomagati s štrajki, ki so pa jako nevaren nož, ker reže na oba kraja. Vsekako je nezadovoljnost na vseh koncih in krajih. To je voda na mlin raznim elementom, ki živijo le pri nezadovoljnosti. Opravičeno nezadovoljnimi in izkoriščanimi je s to nezadovoljnostjo malo pomagano, dobiček od nje imajo le brezvestni voditelji. V svrhu političnih in gospodarskih borb zbira delavstvo razne funde, ki pa navadno izginejo v žepih voditeljev, tako, da je delavec dvakrat ogoljufan. Mnogo, kje je nezadovoljnost tudi le posledica vojne. Tudi delavec in farmer sta med vojno dobro zaslužila. Mnogi ljudje pa živijo le za danes. Ako več zaslužijo, več izdajo ker so mnenja da bo vedno tako. Ko izostane višji zaslužek, je treba skrčiti tudi izdatke, kar pa vedno boli, ker se človek rad privadi „dobrim“ časom. Žamet, svila, zabave so tudi v Ameriki igrale važno vlogo. Zdaj so dolarji izostali in je joj. Ne glede na splošne gospodarske razmere, je tamkaj lahko vsak svoje sreče kovač, ako v dobi obilnosti misli na čas pičlega zaslužka ali pridelka. Med mojimi farmarji so nekateri, ki so si kupili od večjega pridelka med vojno lepe farne, da še zdaj lahko izhajajo, drugi pa, ki so ravno toliko pridelali, so sproti vse izdali, in zdaj tarnajo o slabih časih. Tako je pač povsod. V Evropi manjka pameti, Amerika pa tudi ne prodala te robe, ako jo kdo sam nima.

Mnogo prekanja je tu radi mirovne konference v Washingtonu. Oni, ki so na vladi, jo nad vse hvalijo, drugi pravijo, da je za nič. Nekaj koristi bo, t oje gotovo, a vojn ne bo odpravila nobena konferenca. Vsaka vojska ima svojo korenino v pohlepnosti posameznih ali celih narodov. Spridene človeške narave pa robena konferenca ne more odstraniti, ker diplomatov poklic je, da drug pred drugim skrivajo svoje namene, da si na zunaj govorijo lepo o odkritosrčnosti. Japonec bo imel največ dobička, ker vsaj za nekaj časa se mu ni treba bati Amerike, v Sibiriji si je pa zagotovil proste roke in je ne bo zapustil, ako ga Rus kdaj ne požene, na kar pa ni misliti, ker Rusija je bila. Vidi se pa, da ima tudi pri tem Anglež svoje prste vmes. Japoncem niso samo vsega privolili, kar so zahtevali, temveč so jim pustili Sibirijo iz posebnega namena, namreč da Anglež oskubi slovansko moč, pred katero ima oproščen strah. Tako je delal v Parizu, v Celovcu in zdaj v Washingtonu, dokler mu ne bo spodrsnilo, kar se prav gotovo godi, ker slovanski orjak bo vstal in kramar-

skega Angleža strašno zrukal. Z Angležem bo dobil plačilo tudi Japonec, ker tudi Kitajska ni iz — lesa. Vojn ne bo, ko bo zavlada med narodi pravičnost. Konference hočejo mnogo krivic uzakoniti, zato ne bo trajnega uspeha.

Zanimivo je opazovati razpoloženje med ameriškimi Nemci po vojni. Nihče ne more tajiti da so Nemci pred vojno v javnem življenju nekaj veljali. Vendar so pa precenili svojo moč in svoj vpliv, saj se radi poigrajo tudi z milijanskimi številkami nemških priseljencev. Pogostoma bere, da jih je tu okoli 20 milijonov. Mogoče, a tudi že pokopane bi se moralo po ogrskem vzorcu najmanj dvakrat šteti! V resnici jih ni več ko 3 milijone, seve raztresenih po vseh državah, da politično ne morejo nikjer kompaktno nastopiti. Večji je bil njih vpliv v javnosti z ozirom na njih visoko vmiko, katere jim nihče ne more odreči. Nemčija je močno računala z močjo in vplivom ameriških sorojakov ter mislila, da bodo napoved vojne preprečili. Grozno se je varala, a tudi nemški krogi sami se niso posebno junaško postavili. Prej so mnogo kričali, ko je prišla napoved, so se prav malo možato držali in zlezli pod klop. Razume se, da napovedi vojne niso mogli preprečiti, a prav tako ni bilo treba, da so padli na trebuh, ko so zavihтели nad njimi z bičem. Junak naj bo človek tudi v nesreči! Zdaj po polomu čutijo koliko so izgubili. Ampak tudi zdaj niso posebni junaki. Prav je, da jim je pri srcu stara domovina, in jih boli, da je bila poražena, a nesreča ne sme narediti človeka malenkostnega. Z prav histerično mrzlico zasleduje nemško časopisje vsako notico, ki bi govorila njim v prid. Tudi to je nekako opravičeno in celo posnemanja vredno, posebno ker se opazuje, da so vsi Nemci v tem složni brez razlike na vero in nazore, prav kakor en mož, a ker zgrabijo za vsako slamo, postaja stvar častokrat naravnost smešna. Velik narod se ne sme izgubiti v malenkostih! Kdor se zadira in hoče vse smešiti se le samega osmeši. Težko je z Nemcem govoriti o kaki pravičnosti, narodni svobodi, posebno z ozirom na Slovane. Tega ne razume. Sam hoče vse in se sicer opravičeno zelo huduje, ako ga Francoz malo prehudo pritiska, a brez pomisleka bi stiskal druge, ko bi le mogel. Da so se Slovani osvobodili njih jarma, tega ne more verjeti. Nemcem pa tega mišljenja niti ne zamerim, ker so vedno le slišali o veliki Nemčiji, ki je res nekaj veljala, večjega obžalovanja vredno je, če mnogi Slovani niti zdaj ne razumejo osvobojenja in silijo v sužnost nazaj. Nemec je znal nas naravnost hipnotizirati. O tem poglavju pa hočem še posebno govoriti.

Sam proti vsakemu nasilju, naj pride od ktere strani ko hoče, zato tudi proti temu, da so Amerikanci po napovedi vojne Nemce malo preveč grodo gledali samo le, ker so Nemci. Ne samo, da so nemščino izsunili iz javnih šol, vseučilišč, spravili so se v nekaterih krajih celo na cerkve in se ni smelo nemško pridigati. To je očitna krivica. Obsojati se mora tudi, da so bili Nemci mnogokje naravnost napadani, ker so Nemci, tako da se še danes nekateri v javnosti ne upajo nemško govoriti. To je šlo predaleč, ako so se drugače mirno obnašali. Čutili so pa, žal samo ameriškanski Nemci, kako boli, če se komu dela krivica. Želeti bi bilo, da bi bilo posebno nekaj koroških prenepatnežev in predvsem nemčurjev prišlo med vojno v Ameriko, kjer bi jim bili temeljito pristigli

grebene. Sicer pa mislim, da je v velikih mestih marsikateri slovenski Nemeč (?) (Ziljani v Milwaukeeu in v Chicagu so sami „Nemci“) čutil, kako boli, če je kdo drugi nasilen in nestrpen. Spametovalo gotovo to ni nobenega, saj se naroden odpadnik sploh ne more spametovati, dokler tepta svoj lastni rod.

Zdaj se je precej pomirilo. Tudi Amerikaneč je izrazil „kramar“ in bi ne delal „business“, zato mu ne gre ravno od srca, ako bi rad videl, da se Nemčija zopet popravi. Vsekako se bodo sledovi vojne v ravnem mnenju tu kmalu zabrisali, saj so Amerikanci pravzaprav kozmopoliti, samo Anglež jih zna vpreči v svoj voz.

Naša največja nevarnost.

Vsi jo poznamo, jo čutimo in se bojimo te nevarnosti, ki nam preti in je pogubnejša za nas koroške Slovence kakor vsa gospodarska mizerija naše republike. In ta nevarnost je brezverska nemška šola za naše slovenske otroke. Zloben načrt so si napravili naši nasprotniki, da bi izginili Slovenci v enem rodu iz Koroške; onemogočiti nam hočejo domačo vzgojo otrok v lastnem maternem jeziku. Nakana nemške večine v celovški vladi je tem nevarnejša in grša, ker jo hočejo navidezno na zakoniti podlagi izvršiti.

Slovenske manjšinske šole nam zagotavlja mirovna pogodba, zato jih vlada naravnost ne sme in ne more prepovedati — pač pa zavlačujejo, odlagajonaše zahteve, se izgovarjajo na razburjenje ljudstva, da mora vlada zdaj v prvi vrsti skušati pomiriti duhove, ki so se v plebiscitnem boju do vrhunca razburili itd. Ulica to dobro ve in razume migljaje od zgoraj, da vedno pravočasno nastopi s prügelandami in nudi vladi izgovor. Vse to predobro vemo, saj je to stara nemška taktika izza dni rajne avstro-ogrske monarhije.

A šli so še korak naprej! Vse svobodomiselnice stranke so napovedale boj krščanski šoli. Vreči hočejo še verouk iz šole, zapreti duhovniku šolska vrata, vzeti cerkvi in krščanstvu ves vpliv na otroško vzgojo. Naleтели so sicer pri tem na najostrejši odpor vsega krščanskega ljudstva, a vkljub temu poskušajo in bodo poskušali svoj peklenški namen doseči, ako ljudstvo ne bo neustrašeno branilo svoje najsvetejše pravice.

Kaj bi brezverska šola pomenila za nas koroške Slovence? Vzeli bi naši mladini zadnjo oporo, ki jo ima, da postane in ostane značajna, zvesta veri in jeziku. Naši otroci bi zrastle v neznačajne mladeniče in dekleta, ki bi bili brez globokejšje opore v duši in s takimi bi naši nasprotniki imeli lahko opravilo. Iz naših otrok bi radi si napravili poslušno orodje, s katerimi bi razbili, kar nam je zdaj sveto, uničili še zadnje ostanke slovenske narodnosti.

Ako vržejo verouk iz šole, iztrebijo zadnji in edini predmet šolskega pouka, pri katerem še otroci čujejo mili svoj materin jezik; odgnali bi duhovnika, ki izmed vseh učnih moči še edini stoji med narodom, z njim čuti, misli in trpi. Sadovi take protinarodne in brezverske šole bi bili — boljševisko navdahnjena mladina po vzorcu prügeland, garda najstrupenejših sovražnikov slovenskega ljudstva.

Tega nikdar in nikakor ne moremo pripustiti. Iz svojih otrok si ne pustimo vzgajati janičarjev in odpadnikov.

Avstrijski škofje so v skupnem pastirskem listu energično nastopili proti vsem brezverskim poizkusom v šoli. Slišali ste njihove besede iz prižnic. Mi koroški Slovenci se jim s celo dušo pridružujemo. Dvojno je zdaj potrebno:

Prvič neustrašen boj proti vsaki šoli, ki nam je nasprotna. Majhni smo res in malo nas je. A nikdar ne bomo umolkneli pred krivicami, ki se nam gode na šolskem polju. Slišali nas bodo še kje drugod, tam nam reč, kjer nadzorujejo izvrševanje mirovniških pogodb.

Drugič pa moramo delati z vso močjo na to, da izven šole v društvi nadomestimo, česar naši mladini šola noče dati. Zato mora biti zdaj naš prvi cilj, da poživimo vsa izobraževalna društva, da osnujemo pred vsem šoli odrastlo mladino. Tam naj se uče, se vzgajajo, navdušujejo, se izobrazujejo na podlagi materinega jezika. Dobra, do zadnje osebe izvedena organizacija je naše najboljša in nepremagljivo bojno sredstvo, s katerim se bomo ubranili navalu združenega nemškega svobodomiselnosti, ki pomenja za nas koroške Slovence dvojno smrt. V smrt pa ne maramo in ne pojdemo, ne v narodno in ne o versko, živeti hočemo. In tega nam nihče ne more šteti v zlo tudi nemški sodržavljani ne.

TEDENSKI PREGLED

Avstrija. Avstrija živi v času demonstracij. Zlasti na Dunaju ne mine teden, da bi ne videl zbranih več tisoč ljudij, ki marširajo po ringu in napravijo zborovanje pred parlamentom. Zadnje sredo se je vršila v cerkvi sv. Štefana slovesna sv. maša zadušnica za rajnega cesarja Karla, katero je opravil kardinal Piffl. Maše so se udeležili zvezni kanclar dr. Schober, več ministrov, vsi poslanci krščansko-socialne stranke in toliko ljudstva, da večina ni mogla v cerkev, če ravno ima v tej cerkvi več kot dvanajst tisoč ljudi prostora. Po sv. maši so monarhisti priredili velike demonstracije. Začeli so peti cesarsko pesem in klicali: Živel cesar Oton! (Oton je najstarejši sin rajnega cesarja.) V velikem sprevodu so se podali skozi notranje mesto pred parlament, kjer so zahtevali, da predsednik parlamenta odredi, da se zastava pred parlamentom v znamenje žalosti spusti na pol droga, česar pa ni hotel storiti. V demonstracije so se pričeli umešavati socialni demokratje. Prišlo je tudi do malih pretepev med njimi in monarhisti. Končno je prijezdila policija na konjih in je razgnala demonstrante. Aretiranih je bila 21 oseb. Slični pojavi so se prikazali tudi naslednje dni. Monarhisti so v svojih deputacijah izjavili, da ne nameravajo s tem rovatiti proti republiki, ampak da obsojajo sramotno zadržanja del avstrijskega ljudstva, ki odreka nekdanjemu cesarju zadnjo čast in zahtevajo, da se prepelje truplo rajnega na Dunaj in da se sme povrniti tudi Zita s svojo družino.

Genua.

V pondeljek se je otvorila konferenca v italijanskem mestu Genua in tja se obračajo te dni vse oči. Oglejmo si malo predzgodovino, ki je povzročila, da se snidejo v tem mestu največji državniki skoraj celega sveta.

V vojski so grešili vsi narodi. Vojskujoči s tem, da so uničevali gospodarsko in kulturno blago, nevtralni s tem, da so iz dobičkaželnosti stopili v službo razdiranja. Zato je tudi kazni zadela vse in vsi trpijo, vsak na svoj način. Sklepi mirovne konference so zvalili posledice grozne vojne na one narode, ki so jo največ zakrivil, toda udarili so tudi zmagovalce in nevtralce.

Dolgo časa je bila treba, da je prodrlo spoznanje, da so v nekem oziru krivi tudi zmagovalci in da je rešitev mogoče le s skupnim sporazumnim delom. Kmalu se je spoznalo, da se vsi sklepi mirovniških konferenc ne dajo čisto izvesti in vršili so se razni sestanki v Londonu, Parizu, Spai in Cannesu. Na konferenci v Cannesu se je že pojavila misel, da se bode potrebno solidarnosti vseh narodov, posebno je Amerika delala na to. Ali zavezniki so bili tedaj še nasproti in zato se je Amerika odtegnila iz evropske politike. Na njeno mesto je stopila Anglija z Lloyd Georgem. Ta slovi kot

najboljši sedaj živečih politikov in je uvidel, da mora pod sedanjimi pogoji angleška industrija propasti in trgovina hirati in da ni upanja, da ozdravita, dokler ne ozdravi vsa bolna Evropa. Angleškemu naziranju se je pridružila tudi Italija. Upirala se je le še Francija. Dolgo se ni mogla sprijazniti z mislijo, da naj sedijo pri konferenčni mizi tudi prejšnji sovražniki kot ravnopravni zastopniki. Morala se je vdati. Delala je pa z vso močjo na to, da se delokrog konference omeji. Prišlo je radi tega med Parizom in Londonom do veliki napetosti. Da bi ne pokopal vsega načrta, je Lloyd George pristal na mnoge francoske zahteve, čeravno si je tudi s tem nakopal napor v lastnem parlamentu.

Prvotno so si mislili konferenco v Genui kot veliko svetovno mirovno konferenco. Izločila se je najprej Amerika, ki se konference ne bode udeležila. Vzrok temu je, ker ji je evropska miroljubnost še premajhna in ker je angleško-francoski kompromis črtal iz dnevnega reda vse točke, ki bi mogle povzročiti revizijo mirovniških pogodb ali ki bi bile strogo političnega značaja. Program konference še ni točno določen, začrtani so le glavni obrisi. Predvsem bodo imela posvetovanja praktičen značaj, kako da se stabilizira valuta, da se oživi mednarodna trgovina ter obnovi mednarodni promet. V ospredju pa stoji rusko vprašanje. Dokler ni stika med Evropo in Rusijo, ne more Evropa gospodarsko ozdraviti.

Vsaka država išče svoje koristi in bode zastopala svoje interese, tako da bode na konferenci 5 skupinj: velika antanta, mala antanta v zvezi z Poljsko, nevtralci, Nemci in Rusi.

Časopisje ne stavi prevelikih nad na to konferenco. Toda če bode malo dobre volje, lahko postane pravi blagoslov za vso Evropo.

Zastopanih bode 32 držav, ki so poslale več kot 800 delegatov. Avstrijo zastopa kancler Schober, kateremu je prideljnih še 5 delegatov.

DNEVNE VESTI IN DOPISI

Novo deželno posojilo. Koroški deželni zbor je ob priliki zadnjega zasedanja sprejel predlog finančnega odseka, s katerim se dovolijo najetje posojila o znesku dveh milijard kron. Za to posojilo sme zastaviti dežela svoja posestva, kakor tudi deželne dohodke. Letni proračun izkazuje rednih dohodkov 2½ milijardi, dočim znašajo skupni stroški 4 milijarde kron; torej imamo v našem deželnem gospodarstvu poldrugo milijardo primankljaja. Kdo bo tega plačal?

Velikovec. Opozarjamo naše čitatelje na dr. Petkov oglas v današnji številki.

Sele. Izobraževalno društvo „Planina“ priredi na velikonočni pondeljek popoldne ob 2. uri pri Mažeju lepo ljudsko igro „Naša kri“. Igra slika dogodke ob koncu Napoleonovih vojsk l. 1813. Komur je mar za pouk in pošte-no zabavo, naj pride!

Št. Jakob v Rožu. (Igra.) Na Velikonočni pondeljek dne 17./IV. in na belo nedeljo dne 23./IV. ob 3. uri popoldne priredi tukajšnje izobraževalno društvo „Kot“ v Narodnem domu veliko ljudsko igro „Divji lovec“. K obilni udeležbi vabi odbor.

Sveče v Rožu. Na belo nedeljo dne 23. aprila ob 3. uri popoldne priredi tukajšnje izobraževalno društvo igro „Domen“ v prostorih gostilne „Adam“ v Svečah. Obenem nastopi daleč na okrog dobroznani pevski zbor iz Sveč. Kdor hoče preživeti par lepih uric, naj pride na malo Velikonoč v vSeče. Čisti dobiček je namenjen za novi zvon.

Žitaravas. Živinorejska zadruga za Žitarovas in okolico priredi na velikonočni pondeljek dopoldan ob 10. uri v Društvenem domu v Žitarovasi svoj X. redni občni zbor z navadnim sporedom. Naznanjamo pa tudi, da bode se ta dan pobirala planinšina od živine, ki jo vzame zadruga od svojih članov v pašo in sicer 6000 kron od goveda. V najem imamo za letos sledeče planine: Kočno, Golivrh, Roblekovo planino in Belcarco, pogajamo pa še za eno. Živine bomo sprejeli skupaj 230 glav. Ako se ta dan oziroma do tega dne dosti čla-

nov ne oglasi (članov šteje zadruga 103), sprejela bode se živina tudi od nečlanov v prvi vrsti od tistih, ki so že prej imeli živino v teh planinah. K obilni udeležbi vabi Načelstvo.

Gozdanje. Dne 25. marca in 2. aprila smo uprizorili napovedano igro „Kristusovo trpljenje“. Kljub temu, da so menda „Štimce“ pisale o zelo slabi udeležbi in bi nekteri bli strašno radi videli, da bi slabo vreme onemogočilo uprizoritev, je ista zlasti dne 2. aprila nad vse pričakovanje dobro uspela. Krstil je sicer nekdo to resno igro za „Narrenspiel“; a čudno pri tem je to, da ta „Narrenspiel“ pride gledat na tisoč ljudi. Če bi bil dotični navzoč, moral bi pripoznati, da se je zmotil in da so bili gledalci kakor tudi igralci pri prav dobri pameti. Igra se na velikonočni pondeljek ponovi — kdor je še ni videl, naj pride gledat.

„Koroška Domovina“. Tu i tam dobim kakšne številke „K. D.“ v roke, pa vsaka številka je napolnjena z besnim sovraštvom do Slovencev in Jugoslovenov. Človek mora biti že sam precej surov, da more z vžitkom brati take sovražnosti. Neizmerno bridko mi je, da urejuje, oziroma sodeluje pri tem listu bivši redovnik, ki bi moral po svojem poklicu širiti in gojiti med ljudstvom najblažja čustva. V cerkvi pridiguje blagovest, v svojem listu pa širi strupeno sovraštvo med ljudstvo. Kakšna duševna razdvojenost mora vladati v njegovem srcu? Izgrešil je svoj poklic in danes tava radi plačila po — blatu. Tretjerednik.

Podsinnjavas. Nemški gostilničar Schnitzer se je javno izrazil, da se hodijo k njemu „čuši“ prilizovat in druge tožit. Ali je res? Ne verjamemo tega. Že njegov izraz „čuš“ kaže, da on tudi teh, ki se mu menda prilizujejo, ne spoštuje, ampak zaničuje. Bodimo bolj ponosni in mani sebični.

Bilčovs. Še vedno nekaterim pri nas kar ne gre v glavo, da bi to bilo mogoče, da smo v republiki vsi enakopravni (vsaj na papirju). Vedno je še kateri, ki misli, da je več vreden, če je nemčur. Tako je nedavno rekel neki tukajšnji odpadnik, da smo mi (nemčurji seve) veliko več vredni kot Slovenci. Res čudno. No, bomo videli. Nam se pa zdi, da bomo plačevali še vsi dovolj, če se bomo le izvlekli iz beračije. Naj se le tedaj taki oglašijo: Jaz sem več vreden in naj več plača kot mi.

Bilčovs. Vigred se zopet vrača. Vse se je veseli in raduje. Po prestani zimi se zdi človeku, kot bi bil ves svet preroben. Z veseljem smo prijeli za plug, da zrahljamo zemljo, kamor potem vsejemo žito, in če Bog da, svoj blagoslov, bomo zopet preskrbljeni za eno leto. Tudi marljive čebelice so se zbudile in že obletavajo vres in razne zgodnje cvetke. Radi tega tudi mi čebelarji ne smemo spat. Z našimi čebelicami vred moramo biti marljivi in jim kolikor mogoče pri njih delu pomagati, če hočemo, da bomo imeli jeseni medu. Vendar bi marsikateri rad pomagal čebelicam, a ne ve kako. Vsled tega bi bilo gotovo mnogim ustrezno, če bi tudi za čebelarji bilo vsčasih malo prostora v „Kor. Slovencu“. Pri nas imamo sicer čebelarsko društvo, vendar smo, kakor povsod, v tem oziru osamljeni.

Slovenji Plajberk. Ljubi „Koroški Slovenec“! Tako kot pri nas, se menda nikjer ne godi. Čeravno imamo svojo lastno republiko, vendar nismo bolj svobodni kot so drugod. „Heimattjarlarji“ tudi pri nas delajo zgago, kjer le morejo. Evo nekaj vrstic: Pri nas imamo v celi vasi samo enega krojača, ki je imel dela čez glavo tako, da ni vedel, komu bi najprvo ustregel. Dne 29. marca t. l. pa pride k njemu revirni nadzornik Tomsche in mu čisto na kratko prepove delo, češ, da ne sme delati, ker nima obrtnega lista. Na isti način je tudi odgnal nekega mizarja, ki je doma iz Kotmarvasi. Obenem je nadzornik rekel: Wir haben hier genug Profesionisten, was brauchen wir noch einen schwarzen! Ker sta omenjena krojač in mizar trdna Slovenca, je to seveda bodlo heimatdienstarje v oči; zato so ju zatožili. Če boste ljudi odganjali od dela, mesto da bi jih prigajali, potem se ne čudite brezposelnosti. Omenjeni krojač je prosil že meseca aprila 1921, da bi mu izstavilo okrajno glav. obrtni list, pa še do danes nima odgovora. Bode treba malo podregati na pravem mestu.

Glinje. Dne 2. t. m. je priredil nemški Bauernbund tudi v naši vasi zborovanje in nam ponujal svojo novo firmo. Govorili — seveda nemško — so, dež. p. Egger, Krasnik iz Svetnevasi, in Tomažej iz Žihpolj. Kritizirali so vse mogoče, hvalili njih stranko, obljubili veliko dobrega, kadar bodo vsi kmetje „zusomholtn“ itd. Slovenci poznamo stare lisjake. Ne bomo se ravnali po njih naukih, ampak tem bolj se oklenili in združili vsi kar je nas pod prapor naše „Koroške slovenske stranke“. Bauernbund, ali Landbund, kakor se sedaj imenuje, je nemški, in tja Slovenci ne spadajo.

Otož pri Št. Ilju ob Dravi. (Ob obletnici smrti Janeza Piček, pd. Harpmana.) Ob času, ko so bile nam koroškim Slovencem trde ure, ko smo videli pred seboj slovenski Korotan kot eno veliko razvalino, ko so nam žugali nasprotniki od vseh strani in nam v njih oholosti povsod kričali nasproti: Konec vas je! Nikdar več se ne boste iztrgali iz naših rok. Tedaj nam je nemila smrt ugrabila iz naše srede moža, kateri je bil skoz in skoz vrl narodnjak in veren kristjan. Na veliki četrtek lanskega leta smo ga zagreblj v hladni grob. Nismo imeli tedaj svojega lista, da bi mu v spomin zapisali par vrstic. Naj mu bo pa ob obletnici, ko se ga ob njegovi gomili spominjamo, v spomin odmenjen mal prostorček v našem listu. Saj je rajni to res tudi zaslužil. Dolgo let se je boril v prvih vrstah kot nevstrašen boritelj za pravice koroških Slovencev. Ko je že dalje časa ležal bolan in je vedel, da mu je smrt blizu, je rekel: Ne želim družega kot to, da bi še videl, kako bodo koroški Slovenci na gosposvetem polju praznovali njih vstajenje. A nemila smrt ga je nam prej ugrabila. Bil je tudi svoj čas interniran v Licelhofu. Toda vse je voljno trpel. Saj je vedel, da brez mučnikov še noben narod ni dosegel zmage. Res mož vrlin! Naj nam bo za vzgled! Slava njegovemu spominu!

Rožek. (Pojasnilo.) Konstatiramo na vašo izrečno željo, da v dopisu „Živio republika“ v 2. števil. „Kor. Slov.“ nikakor ni bil mišljen napad na vašo pošto ali poštno uradnico. Dopis vendar izrečno omenja bivšega pismonoša kot tistega, ki je zakrivil v dopisu navedene nerednosti. Krivice ne maramo delati nikomur; zato prosimo dopisnike, da nam poročajo vsikdar le resnico, ki jo lahko vsakčas potrdijo in zagovarjajo. Za resnico in pravico pa se bomo vedno potegovali.

Podjerberg. Nemčurska podivjanost presega dandanes že vse meje. Posebno se ž njo ponašajo znani nemčurski divjaki iz Rov, pred katerimi še božja znamenja nimajo miru. Omenjeni so, vračajoči se dne 11. marca iz Vrbe, zlomili in pokančali križ, kateri je stal na lastnem zemljišču zavednega Slovenca pd. Niemca. To so napravili seve le iz škodoželjnosti in srda do Slovencev. Križ, katerega so pokančali, je bil pred kratkim ppostavljen, zato raj še skoraj nov. Vodja te druhalje je znani Joh. Sumper, pd. Jokov, kateri je nas z svojo druhaljo napadal, ko smo hodili v cerkev. Nas Podjerberžanov je sicer skromna vrsta, a mi pa stojimo krepko in nepremakljivo v vrsti „Koroške slovenske stranke“.

Šteben pri Beljaku. Gospod urednik! Človek bi Vam še rad večkrat kaj poročal, toda ako se napiše malo, je bralcem premalo, ako pa se napiše veliko, pa g. urednik nima prostora. (Zato pa poročajte večkrat! Op. ured.) Da bi pa povečal g. urednik naš list, pa tudi noče, ker bi moral imeti pomočnika (in denarja! Op. ured.). Radi bi več plačali ako bi svoj list malo povečali. (Za sedaj moramo biti zadovoljni še s 4 stranmi, ako se bodo pa razmere nekoliko uredile in bodo vsi naročniki točno plačali naročnino, potemmoremo šele misliti na razširjenje lista. Op. ured.) — Novic je dovolj. Dosedaj še nimamo svojega župnika. Sicer se penzionirani gospod župnik Jerman vse hvale vredno potrudijo a vendar pogrešamo poduka krščanskega nauka v šoli. Velika noč se bliža in danes še ne vemo, kako bo z velikonočno šolarsko spovedjo. Na našo faro pridejo najbrž gospod Ivan Ožgan, ki so tukaj doma. Zahtevajo pa, da se pobeli farovž od znotraj in da občina prekliche nastanitev zasebnikov v farovžu. Proračun za pobelenje farovža znaša 78.000 K. (Tega naj poravnajo volkswehrovci, ki so napravili vso škodo. Op. ured.) — Lansko

leto 16./VII. je bila Štebenjska vas ogromno oškodovana. Pobila je toča 50% žitnih pridelkov, razun rži. Nekaj žita za jesensko setev ni nekaj žita za pomladno setev po 40, oziroma 100 K kilogram smo dobili nakazanega. Sedaj pomladi pa samo $\frac{2}{7}$ naprošene količine, to je, kdor je prosil 70 kil, je dobil samo 20 itd. V denarju smo dobili 7000 kron, kateri se je razdelil med 7 najrevnejše oškodovance. — Reči moramo, da se je okrajno glavarstvo za nas precej pobrigalo, kar se imamo zahvaliti njenemu predstojniku gospodu dvornemu svetniku Fabricciju. — Čisto drugače pa se moramo izreči kar se tiče sodišč. Sodnijski uradniki še precej zadržljivo postopajo z slovenskimi strankami. Pritožbe prihajajo večinoma le proti — sodnikom. Ako slovenska stranka svojo reč nima pribito in dobro podpeto, tedaj je njena stvar zgubljena. Zaradi tega naj si Slovenci dobro premislijo, predno nastopijo sodnijsko pot. Seveda velja to samo za koroška sodišča. V tem oziru priporočamo naše sodnike, gospodu pravosodnemu ministru, da jim obrača malo več pozornosti. — Prav počitek imamo sedaj v postnem času, ko počivajo nesrečni plesi. Po velikonoči bo kakor se govori najprvo plesalo nemško kulturno društvo „Jugendbund“. — Slovenska mladina, ne pleši. Ampak igraj tamburico, podušne igre, prebiraj dobre knjige, hodi pridno v cerkev in prepusti žganje in ples Jugendbundu.

Bistrica v R. V zavod umobolnih so prepeljali Franca Sablatnika. Fant je star nekaj nad 30 let.

Odbornike izobr. društev prosimo, da skličejo na podlagi članka „Našim izobraževalnim društvom“, ki je izšel v 11. števil. „Koroškega Slovenca“, sejo, pri kateri naj predlagajo predsednika ali blagajnika za poverjenika „Koroškega Slovenca“. Sklep naj sami in po svojih zaupnikih v svojem kraju razglasijo, da se vsak, ki si želi naročiti „Koroškega Slovenca“, oglasi pri predsedniku ali blagajniku dotičnega društva. Rodoljubi, stojmo v službi našega naroda!

Zakamen. Žalosten pogreb. Maria, Maria, je začel upiti Loizej Tavcer, ko se je odtrgal vrh neke smreke in padel na glavo staremu očetu Jožefu Tavrer, pd. Šostarju v Zakamnu. Bil je takoj mrtev. Pač velika žalost za otroke in ženo, kakor tudi za sosede. K pogrebu se je zbralo veliko ljudstva. Videli smo vse Slovence od blizu in daleč, ker je bil rajni vnet kristijan, vzoren gospodar in do plebiscitne slesparije tudi Slovenec. Pred plebiscitom so ga — a dobili šmarješki politikarji na svojo stran, tako je rajni sam povedal, ko je videl, da iz maštnih obljub nismo doživeli kaj družega, ko velika plačila. Pogreb je bil dne 12. marca t. l. Bila je nedelja, zato so pa Šmarječani imeli versamlungo in zelo važne pogovore, vsled česar so se pa zakasnili, da bi skoraj pogreb zamudili. Šli so nekteri malo dalje, nekteri malo bliže, politizirali so pa celo pot. Po pogrebu so šli Slovenci v cerkev k blagoslovu, politikarji pa v gostilno, dalje politizirat. H koncu se je še zvedelo, da so v Kloštru velikovski in grebinjski purgarji z podkupljeno fakinažo pretepli Slovence; radi tega so bili naši politikarji zelo veseli. Šostarjeva družina pa žaluje in mi z njò, ker smo zgubili poštenega moža.

Žvabek. Šolarji so plesali na nekem ženitovanju. G. župnik je šolarje posvaril in v cerkvi prosil starše in vse odrastle, naj kaj takega več ne pripustijo. Zato sledi seve napad v „Kor. Domovini“. Ako se ne motimo, ima ravnno dopisnik „K. D.“ najmanj vzroka se hudovati, ker je imel g. župnik ravnno z njegovimi otroci v šoli že dovolj truda. Ako so pa iste vrste pisane iz maščevanja, naj ve dopisnik, da tako maščevanje ni plemenito! Pač vsak po svoje! G. župnika pa prosimo, naj se ne zmeni za take nizkoste napade in naj nam, kakor dosedaj, še zanaprej pomaga pri trudapolni vzgoji naših otrok. Hvalo mu bomo vedeli mi in naši otroci. Več faranov.

Mokrije. (Koroška justica.) Kaj se je 22. jan. t. l. v Samožnovasi zgodilo, je že splošno znano. Tudi mi Mokrijanci smo se hoteli igre udeležiti. V Samožnovas prišedši, pa smo bili brez povoda od organizirane bande napadeni, da smo dobili izdatne poškodbe. Eden od nas pa je imel prepovedano palico seboj, za katero

ga je banda oropala. Ker je imel torej prepovedano palico seboj, ki je ni uporabljal, je bil od sodnije v Dobrlivasi kaznovan z zaporom. Radovedni smo ali bodo tudi kaznovani dobrolovaški pretepači, ki so napadli in pretepali mirne Slovence pri Vedeniku dne 12. marca z bikovci. Sodnik dr. Perko je ta prizor sam opazoval. Pričakujemo, če zna biti sploh nepristranski, da bo te pretepače tudi kaznoval.

Grebinjski Klošter. Konstatiramo, da so se tukajšnjega pretepa dne 12. marca udeležili tudi župan Schwarz iz Grebinja, župan Rabitsch iz Vovber in deželni sodni nadsvetnik Josef Poetsch iz Velikovca. Kaj takšnega še nismo videli. Imamo torej čast sporočiti naši javnosti, da se udeležuje najvišji sodni uradnik okraja javnih pretepev in da vdira na čelu sumljivih elementov v stanovanja Slovencev, ter jim grozi. Ali moremo mi imeti do takih sodnikov zaupanje?

Galicija. Tukaj v prvem razredu ljudske šole sploh ne molijo. To pa radi tega, ker čenci nemški ne znajo, slovenske molitve pa razrednik ne dopušča. Vera seveda ni v revarnosti?!

Radiše. (Posnemanja vredno, ali kaj?) Dne 18. marca je peljal kmet Hribernik iz Dvorca s svojimi voli voz mrcenov v Celovec. Drago jih je prodal, ker je za nje skupil stiri-deset tisoč kron. Domu grede je pa šel s svojimi voli v Podkrmos, v mlin po krušno moko. Od samega veselja nad tolikim kupom denarja se je pa možiček tako navlekel „žlahtne srage“, da je potem domu grede zgubil vole in voz. Zgubil je tudi denarnico z svojimi 40 tisoč kronami, klobuk in en čevelj raz nogo. Voli so vozili nekaj časa sem in tja, nazadnje se jim je pa le preneumno zdelo, so pa zvrnili žakle v graben in prazen voz vlekli nazaj proti Podkrmosu. Tam se jih je usmilil Mežnar in jim dal prostora, da jim ni bilo treba pod milim nebom prenočiti. Drugi dan pa njegova žena plaka in zdihuje k sv. Jožefu, ktereга praznik je ravnno ta dan bil in gre iskat izgubljene reči. In res sv. Jožef jo usliši, da srečno najde denarnico, klobuk in tudi žaklje v grabnu. Nazadnje pa izsledi še vole v Mežnarjevem hlevu. Le črevlja ni mogla najti in ženske pravijo, da hodi Hribernik še danes na eno nogo „bus“. Če kdo najde kak srednje velik čevelj, se prosi, da mu ga prinese nazaj, da bo imel zopet „par“. Ne bi objavljali te „komedije“, ko bi omenjeni ne bil najbolj povzdignjen pri naših narodnih odpadnikih. On je „Schulobmann“, Feuerwehrrhauptmann in še več drugih imenitnih „šaršov“ ima. Zato pa odkritosrčen „Heil“!

Št. Vid v Podjuni. Imel sem nepričakovano „čast“ biti napaden v „Kor. Domovini“ v dopisu iz Rikarjevasi, da sem ob priliki branja pastirskega lista list sicer držal v roki, toda nisem bral, ampak udrihal po našem učiteljstvu, čes, da je judovsko itd. Zkratka izjavljam, da sem, kakor je potreba kazala, nekatere stavke bolj po domače razložil. Sem tu že celo leto in kličem vse farane dobre volje za pričo, da ves čas svojega pridigovanja nisem zinil besedice, ki bi dišala po politiki. Navedene opomine od dopisateljev „Kor. Dom.“, kakšen da moram biti kot duhoven odklanjen; sem že dvakrat polnoleten in oni so zato najmanj poklicani. Jakob Kindlman, župnik.

Škocijan v Podjuni. (Nekaj spominov.) Me poznate, g. urednik in drugi, posebno pa g. duhovni tovariši, da je pisarenje bolj senčna stran škocijanskega župnika in da je tudi uradom znano, da rad ne piše. Toraj se mi upravičeno čudite, ako vam danes pošljem par spominov. — Roka še me boli in na tihem še malo zakolnem — ne zamerite mi — po župniji nabirajo moji nasprotniki — da sovražniki — podpise za mojo odstranitev — far mora naprej, ali zdaj ali nikdar. Od meni naklonjenih oseb celo rojenih, poštenih, poštenih Nemcev, dobivam svarila, da se naj čuvam, ker me nameravajo celo umoriti. „Gospod,“ ste li že brali, kako grdo in hujskajoče pišejo o Vas „Freie Stimmen“ in „Koroška Domovina“, me vpraša moj dober faran. Tam spet me nadlegujejo gospodarske stvari, lasje zmiraj bolj sivi postajajo, suša se nam ponuja in ubogi moji farani so mi na srcu, ker pomislim, kako bodo razven drugih stroškov in skrbi, še preboleli

ogromno pezo in težave, ki jim jih nalaga elektrika. Najraje bi se zjokal, ko dobivam pisma in prošnje od naših slovenskih volilcev, kako jih zatirajo oblasti; pomagal bi jim rad, a ne morem. Četudi prosiš in groziš, gluha nadeš ušeca in zaničljiv posmeh. Oj to je trda in težavna steza križvega pota koroških Slovencev in v prvi vrsti njihovih dveh poslancev. Hvala Bogu, da imam res železno naravo in trdo kožo, ktere se malo kaj prime. Prosim Boga, da mi ohrani potrpežljivost in upanje, da se časi spremenijo in se užene polagoma nemškutarska zbesnelost. — Veliko sveta sem prehodil, posebno nemške pokrajine so mi znane. Našel sem med Nemci na Tirolskem in Bavarskem, v Švici ljudi, ktere sem radi njihove pravičnosti in poštenosti ozljubil in na veke sklenil v svoje srce. Videl in spoznal sem tudi dosti slabih elementov — kot so povsod, a trditi smem, da bolj zabitih ljudi ni nikjer, kot so naši odpadniki. Najprej so se skregali s svojo vestjo in potem še s pametjo. Berejo nič, slovenski nočejo — „Koroška Domovina“ jih slabo vodi — nemški pa ne razumejo. Očitajo mi irendito in pravijo, da agitiram za Srbe in imam zvezo z Jugoslovani. Kolikokrat sem prosil že vlado, da naj na naše shode pošlje vladnega zastopnika, poštenega moža vsaj zmožnega slovenščine. Pa pride kakšen zagrižen nemčurski orožnik, zeslepljen politični idijot in potem taki človek o nas sodi. A povdarjam, da je med orožniki veliko poštenih mož. „Odgovorite gospod na napade v „Freie Stimmen“ in v „Kor. Domovini“, je rekel zadnjič neki mož v Celovcu radi poročila o našem shodu v Št. Ilju dne 5. marca 1922. Škoda za papir in čas, mu odgovorim. „Gegen die Dummheit kämpfen vergebens die Götter.“ Naj mi dokažejo, kdaj sem hujskal zoper Avstrijo, in delal po glasovanju propagando za Srbijo. Pri nas vijo vsak posmeh. Pa grem neki četrtak mirno svojo cigareto kadeč po Celovcu. Srečam vojake, kakih 40 mož; v gruči korakajo. Za njimi pa gre baraba zvižga in poje isto znano: Oh du mein Oesterreich; wann ist den die Leich? Nobeden ga ne pokara in ne pozove. Grem v kavarno, čitam časnike. Kako impertinentno vsi, razven krščansko-socialnih — vladnih — zabavljajo čez našo republiko. Vse smejo. Ako pa škocijanski župnik svojim volilcem razlaga Gürtlerjev finančni program, ako svoje ljudi celo svari pred nepremišljenimi koraki ter jih tolaži, da naj potopijo, nemškutarija se bode enkrat gotovo zbesnela, no, potem je Poljanec veleizdajalec.

RAZNE VESTI

Tragična smrt iznajditelja. Mladi, komaj 24 let stari inženir Werner v Nemčiji si je pridobil nenadoma slavo znamenitega iznajditelja. Werneru se je posrečilo iznajti aparat, potom katerega se zamore povečati praktična uporaba Röntgenovih žarkov od 10 na 90 procentov. Njegova iznajdba se je izkazala kot zelo praktična, zanesljiva in velepomembna, posebno v zdravilstvu. Nedavno pa je zadela iznajditelja vsled malomarnosti pri uravnavanju aparata grozna nesreča. Werner je preiskoval aparat in Röntgenove žarke, pri tem pa je pozabil na obrambno svinčeno prekrivalo in žarki so delovali mesto na določeno tvarino na njegovo telo. Uničili in prežgali so mu kožo, živčevje in žile na spodnjem delu telesa, tako da je v nekaj urah podlegel groznim bolečinam. Postal je tako sam žrtev svoje lastne iznajdbe.

Z aeroplanom okoli sveta. Londonski listi poročajo, da bo avijatik Ross Smith 25. aprila t. l. nastopil z letalnim strojem pot okoli sveta. Pogumni zrakoplovec upa, da bo obletel zemljo v 240 letalnih urah.

GOSPODARSKI VESTNIK

Uradniki.

Avstrija ima prebivavcev 6,5 milijonov. Za to število ljudi vzdržujemo 255.417 uradnikov in državnih delavcev. Od teh ljudi je 160.684 nastavljenih v državnih podjetjih: pri pošti, že-

leznic in v drugih slavnih podjetjih, ki se zdaj vodijo na državne stroške, ker tako hoče delavstvo pokazati, kako se socializira. Tako podjetje je arzenal na Dunaju, pri katerem je država plačala povrh z poldrugo milijardo. 49.437 ljudi je nameščenih v naši vojaščini in orožništvu, oz. policiji. Ako se vsi ti odštejejo, ostane v resnici uradnikov 45.296, med njimi 12.643 akademično izobraženih ljudi. Že pred vojsko so se vsi ti uradniki organizirali, združili, tako da jim ne ukazuje več predstojnik, marveč da mora ta storiti, ali pustiti, kar zahteva društvo. Predstojnik ne more več nameščavati, ali odstavljati in prestavljati, kakor bi bilo treba, marveč mora pustiti ljudi, da delajo, ali ne delajo, kakor jim se zljubi. Velika modrost avstrijska je bila „službena pragmatika“ za uradnike, ki določuje, da vsakdo avancira v službi brez ozira na zmožnosti in delavnost: minejo leta, pa se vsakdo poviša: tako je prišlo, da imajo sedaj vse polno dvornih svetnikov. četudi cesarja več ni, vse polno najvišjih uradnikov s zlatim ovratnikom.

To še ni najslabše. Slabše je, da razni uradniki, ki imajo opravka v svojih društvih, v uradu sploh ne delajo več, delo v društvu se smatra kot uradniški posel in predstojnik proti njim ne sme nastopiti, ker se boji organizacije. In nižji uradniki, kolikor jih je, ko hočejo biti vsi le dvorni svetniki, ne poznajo dosti dela: ura odbije, sluga in pomožni uradnik izgineta iz urada in pustita tam višje, naj naredo kar jim je drago. K temu je treba pripomniti, da se plača višjega uradnika od plače sluge le malo razlikuje. Tako je prišlo, da imamo preveč uradnikov, ki kontrolirajo in revidirajo, malo jih pa, ki res delajo. Zanimivo je, da se je v času socialistične vlade prevzelo v številu uradništva 42.573 slug-hlapcev, ki so poprej le pisarne pometali in peči kurili. S tem, da so se prevzeli, pa niso dobili zmožnosti, četudi pravi pregovor, da Bog človeku, da s poslom tudi pamet. Le teh 42.000 ljudi se plačuje, kakor da so višji uradniki, za postrežbo pa so se morali sprejeti drugi. Leti gospodje so seve na razpolago, ko bi jih hotel kedo prevzeti. Znano je, da imamo pri železnicah trikrat toliko ljudi, kot jih je bilo pred vojsko. Izmed teh je 80.000 organiziranih, ki jih vodi Tomšik in ta socialistični voditelj že naznanja, da na odslovitev njegovih ljudi naj se nikar ne misli. Torej imamo vladarja Tomšika in pri rdeči vladi menda vsa naša demokracija ne bo mogla nič. Ti ljudje so demokratični le, ko se gre za njihovo korist, in ko je treba druge ljudi siliti, da jih plačujejo. Minoli teden se je hotelo v Beljaku odsloviti 30 železniških delavcev, socialni demokrati so pa naznanili, da jih ne puste odpraviti. To bojo še lepe komedije!

Dunaj. Voli 1 kg žive teže 750—1300 K, krave 720—1100 K, ovce 420—720 K, krompir 1 kg 170 K, jajce 120—140 K, surovo maslo 1 kg 4800 K, slanina 3000 K, goveje meso 1 kg 2400 K.

Maribor. Živina: poldebali voli 1 kg žive teže 21—32 K, plemenski voli 21 do 28 K, biki za klanje 28 K, klavne krave debele 22—25 K, plemenske krave 16—22 K, krave za klobasarije 12—18 K, molzne krave 16—22 K, breje krave 16—22 K, mlada živina 17—28 K za 1 kg žive teže. — Krompir 6 K kg, pšenica po 14 K liter, rž liter po 12—13 K, ječmen liter po 10 K, kuzuza liter po 13—14 K, oves liter po 8 K, ajda liter po 10—12 K, nadalje kokoši komad po 130—180 K, gosi komad 125—200 K, kunci komad po 30—50 K, kozlički komad po 240 do 320 K, liter fižola 13—14 K, česen kg 36 K, kisle zelje kg 16—20 K, kisle repa kg 8 K, jabolka kg 28 K, mleko liter 10—12 K, surovo maslo kg 140—160 K, mast 96—100 K in eno jajce 3,50—4 K. — Seno: meterski stot sena 500—600 K, otave 750—800 K in lsame 450 do 500 K.

Borza. Dinar — 94 avstr. K, poljska marka — 2 K, dolar — 7675 K, lira — 404 K, nemška marka — 24 K, čehosl. krona — 150 K, ogrska krona — 9 K avstr. K.

Listnica uredništva.

Radiše in Zahomec. Brez podpisa se ne sprejme. — Slovenka. Zahomec Achomitz. — Zdravsky. Naročnine nismo sprejeli. — Plajberk. Dopisa v narečju nismo mogli porabiti.

Vabilo

Načelstvo hranilnice in posojilnice v Podravljah, r. z. z. n. o. z., sklicuje tem potom **redni letni občni zbor**

ki se bode vršil v smislu pravil v nedeljo dne **23. aprila t. l. ob 3. uri popoldne** v posojilničnih prostorih v Podravljah.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva in nadzorstva.
2. Odobrenje letnega računa.
3. Sklepanje o porabi čistega dobička.
4. Volitev odbora.
5. Slučajnosti.

16

Načelstvo.

Dr. Petek

zdravnik v Velikovecu ordinira vsak dan točno.

Želim kupiti posetvo na Koroškem.

Z majnim mlinom ali gostilno za 12—15 milijonov kron.

Ponudbe je poslati na upravništvo „Kor. Slovenca“ pod J. H. Pöggstall.

Kupujem taren

lan in konoplje (predivo)

ali zamenjam isti proti vsaki vrsti prtenine za hišno rabo iz domače tovarne v Trgu. — Od 15./4. naprej oddaja za številke 12 do 64.

F. Mory,

Šmihel pri Pliberku 24.

Zahvala.

Tem potom se zahvaljujemo za dokaze iskrenega sočutja in sožalja, ki so nam bili izraženi ob izgubi našega dobrega očeta ozir. moža

Jožefa Tischler

Posebno se zahvaljujemo vsem znancem in prijateljem, ki so spremljali rajnega k zadnjemu počitku.

Tinje, dne 31. marca 1922.

19 **Žalujoča družina.**

LIDOVA KNIHTISKARNA

SE PRIPOROČA ZA HITRO, OKUSNO IN CENO IZDELAVO VSAKOVRSNIH DRUSTVENIH, TRGOVINSKIH IN DRUGIH TISKOVIN, VABIL, OKLICEV I. T. D.

WIEN V., MARGARETENPLATZ 7